

Катедра за српску књижевност са
јужнословенским књижевностима
Филолошки факултет
Београд, Студентски трг 3

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

На основу одлуке Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду 79/1 од 26. 12. 2023. године, а у складу са чланом 11. Правилника о начину и поступку стицања звања и зснимања радног односа наставника Универзитета (Гласник Универзитета у Београду, бр. 237/22, 240/22 и 242/22), изабрани смо у Комисију за припрему извештаја о кандидатима који су се јавили на конкурс за избор редовног професора за ужу научну област Српска књижевност, предмет Увод у српску књижевност, објављен у листу „Послови” 17. 01. 2024. године. Част нам је да Већу поднесемо следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс за радно место редовног професора за ужу научну област Српска књижевност, предмет Увод у српску књижевност, пријавио се један кандидат, др Милан Алексић, досадашњи ванредни професор на овом предмету на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета Универзитета у Београду. На основу поднете пријаве, Комисија о кандидату износи следеће податке:

1. Биографија

Др Милан Алексић је рођен 12. маја 1979. године у Београду. Основну школу и гимназију завршио је у Обреновцу. На Филолошком факултету Универзитета у Београду дипломирао је на групи Српска књижевност и језик са општом књижевношћу (просечна оцена 8,96). Постдипломске студије (смер Наука о књижевности) завршио је на Филолошком факултету Универзитета у Београду (просечна оцена 9, 75), одбравивши 8. 5. 2007. године магистарски рад „Књижевнокритичка мисао Љубомира Недића”.

Од 2005. године је био ангажован као сарадник у настави на предметима Увод у српску књижевност и Књижевност за децу, а марта 2008. године је изабран за асистента на предмету Увод у српску књижевност. Докторску дисертацију „Богдан Поповић и српска књижевност“ одбранио је 26. 12. 2013. године на Филолошком факултету, а 2014. године је изабран за доцента на предмету Увод у српску књижевност. Од 2019. године је ванредни професор.

Др Милан Алексић је као сарадник учествовао у реализацији научно-истраживачког пројекта „Проучаваоци књижевности у српској култури друге половине двадесетог века“, који је финансирао Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије. Члан је Управе Друштва за српски језик и књижевност и главни уредник часописа „Свет речи“ који ово Друштво објављује.

Секретар је Српске књижевне задруге и члан њеног Управног одбора.

Председник је уређивачког одбора едиције „Српска књижевност за децу у 30 књига“ коју објављује Српска књижевна задруга.

Члан је Етичке комисије Филолошког факултета.

Био је члан Комисије за обезбеђење и унапређење квалитета Филолошког факултета од 2020. до 2023. године.

Заменик је управника Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима.

Приредио је прву књигу *Сабраних дела Бранка Миљковића* под насловом *Песме I* у издању Нишког културног центра 2015. године.

У својству приређивача учествује у пројекту Критичко издање дела Иве Андрића. Приредио је критичка издања: Иво Андрић, *Приповетке*, 2017, Иво Андрић, *Приповетке 1914 – 1941*, 2018. године, Иво Андрић, *Немири*, 2019. године, Иво Андрић, *Проклета авлија*, 2021. године, а тренутно ради на критичком приређивању романа *На Дрини ћуприја*.

Приредио је књигу приповедака Иве Андрића под насловом *Деца и друге приповетке* у издању Српске књижевне задруге 2023. године.

Др Милан Алексић је, као предавач, учествовао на више семинара за усавршавање професора српског језика и књижевности у организацији Друштва за српски језик и књижевност.

Др Милан Алексић је учествовао на више научних скупова, конференција и саветовања.

2. Библиографија

БИБЛИОГРАФИЈА РАДОВА ПРОФ. ДР МИЛАНА АЛЕКСИЋА ДО ИЗБОРА У ЗВАЊЕ ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА

1. *Научна фантастика и „Беснило” Борислава Пекића*, „Повеља”, XXXIV, 2, 2004, стр. 138–153.
2. *Покушај одређења дистопије*, „Књижевни лист”, IV, 37, 2005, стр. 7.
3. *Антички митови и Библија као подтекст „Беснила”*, „Свеске”, XVII, 79, 2006, стр. 110–114.
4. *„Asqua alta” Ивана В. Лалића*, „Кораџи”, XL, књ. XXXVI, св. 5/6, 2006, стр. 167–175.
5. *Расправе о Пандуровићевој поезији као мозаик*, „Летопис Матице српске”, год. 182, књ. 478, св. 5, 2006, стр. 1023–1026.
6. *Трагање за целином – Милан Ракић и модерно песништво*, „Књижевни лист”, VI, 59–60, 2007, стр. 9.
7. *Радовићев предлог периодизације српске поезије за децу и песништво Љубивоја Ришумовића*, „Детињство”, XXXIII, 1/2, 2007, стр. 12–16.
8. *Чему песници у оскудно време?*, „Књижевни лист”, VII, 68/69, 2008, стр. 9.
9. *Радовићево дефинисање књижевности за децу*, у: *Душан Радовић и развој модерне српске књижевности*, Учитељски факултет у Београду, 2008, стр. 187–195.
10. *Верност слутњи (О „Мору” Ивана В. Лалића)*, „Књижевност”, LXIII, књ. CXXXIII, 3, 2008, стр. 47–55.
11. *Постсимболистичка поезика Ивана В. Лалића*, „Књижевна историја”, XL, 136, 2008, стр. 765–768.
12. *Љубомир Недић као проучавалац српске књижевности*, „Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима”, IV, 2008, стр. 287–307.
13. *Књижевни родови*, „Свет речи”, 27/28, 2009, стр. 37–48.
14. *Тема смрти у песништву Ивана В. Лалића*, „Повеља”, XXXIX, 1, 2009, стр. 118–136.
15. *Наличје данашњице*, „Књижевни лист”, VIII, 84/85, 2009, стр. 9.
16. *Између ђавола и Бога*, у: *Новица Тадић, песник*, Народна библиотека „Стефан Првовенчани”, Краљево, 2009, стр. 137–152.
17. *Ново тумачење романа „Газда Младен” Борисава Станковића*, „Повеља”, XXXIX, 3, 2009, стр. 169–173.
18. *Утицај преводилачког рада на поступак интертекстуалности у песништву Ивана В. Лалића*, у: „Научни састанак слависта у Вукове дане”, Међународни славистички центар, Београд, 2010, 39/2, стр. 569–578.
19. *Експлицитна поезика Гроздане Олујић*, у: *Бунтовници и сањари – Књижевно дело Гроздане Олујић*, Учитељски факултет у Београду, 2010, стр. 181–186.
20. *Тема смрти у песништву Александра Ристовића*, у: *Поезија Александра Ристовића*, Градска библиотека „Владислав Петковић-Дис”, Чачак, 2011, стр. 33–50.
21. *Шта радити са својим животом*, „Књижевни лист”, IX, 99, 2011, стр. 8.
22. *Сакрално и уметност*, „Књижевни магазин”, XI, 118/119/120, 2011, стр. 60–61.
23. *Тумачење Кочићеве приповетке „Мрачајски прото”*, „Књижевност и језик”, LVIII, 3/4, 2011, стр. 313–322.

24. *„Антологија новије српске лирике” Богдана Поповића, „Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима”, VI, 2011, стр. 313–343.*
25. *Приповедачки поступак у збирци „Горава страна” Радована Белог Марковића, у: Господар гиштова, Градска библиотека Лајковац, 2011, стр. 95–115.*
26. *Роман „Белешке једне Ане” Моме Капора као критика друштва, у: Приповедач урбане меланхолије – Књижевно дело Моме Капора, Учитељски факултет у Београду, 2012, стр. 125–133.*
27. *Зло као обележје света у приповеткама Иве Андрића, у: „Научни састанак слависта у Вукове дане”, Међународни славистички центар, Београд, 2012, 41/2, стр. 607–622.*
28. *Религиозност и сумња у канонима Ивана В. Лалића, у: Српски језик, књижевност, уметност, књига II, Бог, Филолошко-уметнички факултет, Крагујевац, 2012, стр. 401–410.*
29. *Богдан Поповић и метода упоредног проучавања књижевности, „Зборник Матице српске за књижевност и језик”, LX, 2, 2012, стр. 381–392.*
30. *Зоран Мишић као проучавалац српске поезије, у: „Научни састанак слависта у Вукове дане”, Међународни славистички центар, Београд, 2013, 42/2, стр. 467–477.*
31. *Схватање природе и функције књижевности Богдана Поповића, у: Српски језик, књижевност, уметност, књ. 2, Немогуће: завет човека и књижевности, Филолошко-уметнички факултет, Крагујевац, 2013, стр. 215–224.*
32. *Метода реда-по-ред Богдана Поповића, „Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима”, VIII, 2013, стр. 111–131.*
33. *Идеолошке замерке Андрићевом есеју „Његош као трагични јунак косовске мисли”, „Српски књижевни лист”, III/XIII, 8/113, 2014, стр. 16–17.*
34. *Критичка метода Богдана Поповића, у: Савремено изучавање српског језика и књижевности и словенских језика као матерњих, инословенских и страних, Савез славистичких друштава Србије, Београд, 2014, стр. 111–122.*
35. *Богдан Поповић као проучавалац српске књижевности, „Књижевни магазин”, XIV, 154–157, 2014, стр. 32–34.*
36. *Деретићев поглед на настанак модерне српске књижевне критике, у: Становиште савремености и историјска прошлост – Књижевни историчар Јован Деретић, Филолошки факултет, Београд, Филозофски факултет, Ниш, 2014, стр. 235–247.*
37. *Богдан Поповић и српска књижевност, Друштво за српски језик и књижевност Србије, Београд, 2014.*
38. *Композиција збирке „Мале приче” Радована Белог Марковића, у: Интерпретације у Ђелијама : проза Радована Белог Марковића, Градска библиотека Лајковац, Лајковац, 2014, стр. 41–54.*
39. *Анализа збирке „Једног јутра у гају” Григора Витеза, у: Поезија као завичај – Поетика Григора Витеза, Учитељски факултет, Београд, 2015, стр. 197–204.*
40. *Књижевна мисао Богдана Поповића и српски културни образац, у: Српски културни образац у светлу српске књижевне критике, Институт за књижевност и уметност, Београд, 2015, стр. 184–202.*
41. *Радови Богдана Поповића настали за време Великог рата, у: „Научни састанак слависта у Вукове дане”, Међународни славистички центар, Београд, 2015, 44/2, стр. 447–456.*

42. *Путописи с Крфа Милоша Црњанског као критика државе*, у: *Рат и књижевност Српски језик, књижевност, уметност*, књ. II, Филолошко-уметнички факултет, Крагујевац, 2015, стр. 321–330.
43. *Разлике између књижевнотеоријских ставова Богдана Поповића и Јована Скерлића*, у: *Јован Скерлић данас*, Српска академија наука и уметности, Београд, 2015, стр. 167–175.
44. *Драгиша Живковић као историчар српске књижевне критике*, у: *Књижевни теоретичар, историчар и компаратиста Драгиша Живковић*, Филолошки факултет, Београд, 2015, стр. 89–108.
45. *Књижевни критичар Радивоје Микић*, у: *Поетика и интерпретација – Зборник у част Радивоја Микића*, Филолошки факултет, Београд, 2015, 11–44.
46. *Богдан Поповић и Велика Србија*, „Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима”, X, 2015, стр. 129–144.
47. Бранко Миљковић, *Песме I*, Сабрана дела Бранка Миљковића, књига прва, приредио Милан Алексић, Нишки културни центар, Ниш, 2015.
48. *Песништво Ивана В. Лалића и књижевна традиција*, у: „Научни састанак слависта у Вукове дане”, Међународни славистички центар, Београд, 2016, 45/2, стр. 213–222.
49. *Типови симболике у песништву Ивана В. Лалића*, у: *Симболизам у свом и нашем времену*, Филолошки факултет, Друштво за културну сарадњу Србија–Француска, Београд, 2016, стр. 367–378.
50. *Огледи Љубомира Недића*, у: „Научни састанак слависта у Вукове дане”, Међународни славистички центар, Београд, 2017, 46/2, стр. 71–80.
51. *Песништво Алексе Шантића и књижевна критика*, у: *Песничке теме и поетички модели Алексе Шантића*, Београд: Институт за књижевност и уметност, Требиње: Дучићеве вечери поезије, 2017, стр. 463–482.
52. Иво Андрић, *Приповетке*, Српска књижевна задруга, Београд, 1924, КРИТИЧКО ИЗДАЊЕ ДЕЛА ИВЕ АНДРИЋА, књ. 1, приредио Милан Алексић, Задужбина Иве Андрића, Београд, 2017.
53. *Андрићева прва збирка приповедака – одабир и композиција*, у: *Дело Иве Андрића*, Српска академија наука и уметности, Београд, 2018, стр. 367–381.
54. *Књижевнотеоријски ставови Стојана Новаковића*, у: *Стојан Новаковић*, Српска академија наука и уметности, Београд, 2018, стр. 479–492.
55. *Целовитост текста Андрићевих „Немира”*, „Прилози за књижевност, језик, историју и фолклор”, LXXXIV, 2018, стр. 157–169.
56. *Књижевнокритичка мисао Љубомира Недића*, Албатрос плус, Београд, 2018.
57. Иво Андрић, *Приповетке 1914–1941*, КРИТИЧКО ИЗДАЊЕ ДЕЛА ИВЕ АНДРИЋА, књ. 6, приредио Милан Алексић, Задужбина Иве Андрића, Београд, 2018.
58. *Традиција и идеологија, (Полемика Зорана Мишића и Марка Ристића или Шта је то косовско опредељење)*, „Зборник Матице српске за књижевност и језик”, LXVII, 2, 2019, стр. 515–528.

**БИБЛИОГРАФИЈА РАДОВА ПРОФ. ДР МИЛАНА АЛЕКСИЋ НАКОН ИЗБОРА У ЗВАЊЕ
ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА**

59. *Књижевна дело Милоша Црњанског у тумачењу Петра Цацића*, у: *Плави круг Милоша Црњанског*, Филолошка гимназија, Завод за унапређење образовања и васпитања, Београд, 2019, стр. 67–80.
60. Иво Андрић, *Немири*, КРИТИЧКО ИЗДАЊЕ ДЕЛА ИВЕ АНДРИЋА, књ. 14, приредио Милан Алексић, Задужбина Иве Андрића, Београд, 2019.
61. *Стереотип као поглед на другог у Андрићевој првој збирци приповедака* (Приповетке, *Српска књижевна задруга*, Београд, 1924), у: *Стереотипът в славянските езици, литератури и култури*, том втори, Универзитетско издателство „Св. Климент Охридски”, Софија, 2019, стр. 100–106.
62. *Књижевнотеоријски ставови Павла Поповића*, у: *Периодизација нове српске књижевности*, САНУ, Београд, 2019, стр. 77–84.
63. *Прича о историји српске књижевности*, „Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима”, XIV, 2019, стр. 305–310.
64. Пут Алије Ђерзелеза *Иве Андрића*, „Свет речи”, 49/50, 2020, стр. 17–22.
65. *Развој књижевноисторијске идеје у српској науци о књижевности*, „Зборник Матице српске за књижевност и језик”, LXVIII, 2, 2020, стр. 722–726.
66. *Антологијска едиција „Десет векова српске књижевности”, [коло 11]*, Издавачки центар Матице српске, Нови Сад, 2020, „Прилози за књижевност, језик, историју и фолклор”, LXXXVI, 2020, стр. 259–264.
67. *Треће коло Критичког издања дела Иве Андрића*, „Књижевни магазин”, XIX, 223–224, 2020, стр. 5–7.
68. *Критичка метода Петра Цацића*, „Научни састанак слависта у Вукове дане”, Међународни славистички центар, Београд, 2021, 50/2, стр. 267–276.
69. *Традиција и песништво*, „Зборник Матице српске за књижевност и језик”, LXIX, 1, 2021, стр. 325–328.
70. *Критичко издање романа „Госпођица” Иве Андрића*, „Свеске Задужбине Иве Андрића”, XL, 38, 2021, стр. 195–201.
71. Иво Андрић, *Проклета авлија*, КРИТИЧКО ИЗДАЊЕ ДЕЛА ИВЕ АНДРИЋА, књ. 19, приредио Милан Алексић, Задужбина Иве Андрића, Београд, 2021.
72. *Основни текст Андрићевих књижевних дела*, „Трибина Библиотеке САНУ”, X, 10, 2022, стр. 142–146.
73. *Слободан Јовановић и српска књижевна критика*, у: *Књижевност и култура у читању Слободана Јовановића*, Институт за књижевност и уметност, Београд, 2022, стр. 255–266.
74. *Књижевнотеоријски ставови Борислава Михајловића Михиза*, „Научни састанак слависта у Вукове дане”, Међународни славистички центар, Београд, 2022, 51/2, стр. 279–288.
75. *Песништво за децу Милована Данојлића*, у: *Стваралаштво Милована Данојлића – поезија, проза и есејистика*, Андрићев институт, Андрићград, 2022, стр. 11–24.
76. *Историјска тематика у међуратним приповеткама Вељка Петровића*, у: „Вељкови дани 2018, 2020.”, XII/XIII, Градска библиотека „Карло Бијелицки”, Сомбор, 2022, стр. 105–125.

77. *Андрић у Колу*, у: *Плаве очи српске књижевности*, Српска књижевна задруга, Београд, 2022, стр. 235–245.
78. *Скерлићево виђење граница нове српске књижевности*, у: *Српска књижевност у историјама књижевности*, Српска академија наука и уметности, Београд, 2022, стр. 245–257.
79. *Стихови Виктора Игоа и тумачење приповетке „Пут Алије Берзелеза” Иве Андрића*, „Прилози за књижевност, језик, историју и фолклор”, LXXXVIII, 2022, стр. 65–77.
80. *Приповедачки поступак у роману „Стојна ветрењача” Радована Белог Марковића*, у: *Кроз капије будућих времена*, Матична библиотека „Љубомир П. Ненадовић”, Ваљево, 2022, стр. 258–271.
81. *Тумачење приповетке „Мост на Жепи” Иве Андрића*, „Књижевност и језик”, LXIX, 2, 2022, стр. 405–414.
82. *Мотив пролазности у песништву Рада Танасијевића*, у: *Раде Танасијевић, песник*, Народна библиотека „Стефан Првовенчани”, Краљево, 2023, стр. 102–119.
83. *Особености путописне прозе Иве Андрића*, „Научни састанак слависта у Вукове дане”, Међународни славистички центар, Београд, 2023, 52/2, стр. 243–251.
84. *Књижевнотеоријски ставови Светислава Вуловића*, у: *Књижевни историчар и критичар Светислав Вуловић 1847–1898*, Српска академија наука и уметности, Београд, 2023, стр. 29–41.
85. *Критичка метода Јована Скерлића*, у: *Импесионистичка и стваралачка критика*, Матица српска, Нови Сад / Српска читаоница, Ириг, 2023, стр. 187–206.
86. *Иво Андрић, Деца и друге приповетке*, приредио Милан Алексић, Српска књижевна задруга, Београд, 2023.
87. *Критичарска акција Зорана Мишића*, Албатрос плус, 2023.
88. *Андрићеве приповетке о деци и детињству*, „Књижевност и језик”, LXX, 2, 2023, стр. 231–241.
89. *Иво Андрић и Пољска*, „Прилози за књижевност, језик, историју и фолклор”, LXXXIX, 2023, стр. 93–104.
90. *Преписка Иве Андрића и Матице хрватске као полемика*, у: *Полемике и избори*, Универзитетско издателство „Св. Климент Охридски”, Софија, 2024, (у штампи).

3. Мишљење о стручном и научном раду

Уз пријаву на конкурс др Милан Алексић је приложио библиографију подељену у две целине: библиографија радова до избора у звање ванредног професора (58 јединица) и библиографија радова након избора у звање ванредног професора (31 јединица). Библиографија др Милана Алексића показује да је реч о истакнутом проучаваоцу српске књижевности чија се интересовања крећу у неколико праваца: (1) изучавање наслеђа наше науке о књижевности и осветљавање критичарске активности оних књижевних критичара који су, гледано из књижевно-историјске перспективе, имали врло важну улогу у уобличавању токова модерне српске књижевности (о чему сведоче монографије посвећене Љубомиру Недићу, Богдану Поповићу и Зорану Мишићу, али и бројни огледи о

историчарима књижевности и критичарима какви су Стојан Новаковић, Светислав Вуловић, Јован Скерлић, Павле Поповић, Слободан Јовановић, Драгиша Живковић и Јован Деретић и критичари попут Борислава Михајловића Михиза и Петра Цацића); (2) тумачење дела великих српских прозних писаца и песника (у тој групи радова др Милана Алексића ваља издвојити оне у којима се он бави тумачењем дела Боре Станковића, Петра Кочића, Иве Андрића, Милоша Црњанског, Борислава Пекића, Ивана В. Лалића), али и тумачење дела писаца на које се још не гледа из књижевноисторијске перспективе (Радован Бели Марковић, Новица Тадић, Раде Танасијевић, између осталих); (3) тумачење дела српских писаца за децу (Григор Витез, Душан Радовић, Гроздана Олујић, Милован Данојлић); (4) текстолошки рад усредсређен на приређивање дела Иве Андрића, у оквиру пројекта „Критичко издање дела Иве Андрића”, који реализује Задужбина Иве Андрића. У оквиру овог пројекта др Милан Алексић је приредио четири књиге (две књиге приповедака, лирску прозу „Немири” и роман „Проклета авлија”), а сада ради на приређивању романа „На Дрини ћуприја”. Складну допуну научног рада др Милана Алексића представља и његово ангажовање у важним установама српске културе као што су Српска књижевна задруга (др Милан Алексић је секретар ове установе) и Задужбина Иве Андрића.

Прве две монографије др Милана Алексића („Књижевнокритичка мисао Љубомира Недића” и „Богдан Поповић и српска књижевност”) у целини су посвећене тумачењу књижевно-критичког и књижевно-теоријског рада Љубомира Недића и Богдана Поповића, уистину великих проучавалаца српске књижевности који су, доста дуго, потпуно неадекватно посматрани и вредновани, и, што је посебно важно, редовно је остављана по страни чињеница да су они у заснивању својих књижевно-теоријских погледа ишли испред свог времена, пошто су, свако на свој начин, били заговорници унутрашњег приступа проучавању књижевности, један већ крајем деветнаестог века, други на самом почетку двадестог века, а обојица пре знаменитих књижевнотеоријских школа и истакнутих појединаца који су се за те школе везивали у првој половини прошлог века. Аналитички осветљавајући њихов допринос проучавању српске књижевности и минуциозно представљајући уобличавање њихових система књижевно-теоријских погледа, др Милан Алексић је пред себе поставио још један циљ – да отклони погрешне и недобронамерне судове о овим критичарима, судове које су, између осталих, изрицали и тако ауторитативни тумачи као што су Милан Кашанин и Зоран Гавриловић. Настojeћи да осветли основне правце деловања Љубомира Недића, др Милан Алексић је своју пажњу усредредио на књижевно-теоријске погледе овог критичара, изложене превасходно у огледу „Покушај о литерарном укусу”, будући да је реч о једном од најважнијих књижевнотеоријских списа у српској науци о књижевности. У том огледу је, на врло оригиналан начин, Љубомир Недић настојао да отклони низ дубоко укорeњених и из историје науке о књижевности добро познатих предрасуда. Једна од тих предрасуда је и она која је везана за давање примата садржини над формом књижевног дела. Поредeћи једно дело Еманула Канта („Критика чистог ума”) и Гетеовог „Фауста”, Недић је показао

да се ова дела не разликују толико по садржини (а он ту садржину одређује као доминантно филозофску, везану за одређене идеје) колико се разликују по форми. Исто тако, др Милан Алексић је потребну пажњу посветио и Недићевом уверењу да критика треба да се бави „човеком у делу”, а не „човеком иза дела”, сасвим оправдано сматрајући да је Недић тако желео да из науке о књижевности уклони опсесију аутором и да је он, захваљујући томе, постао заговорник иманентног проучавања књижевности које ће у нашој науци о књижевности да постане доминантна оријентација тек у седамдесетим годинама прошлог века. Др Милан Алексић је у својој монографији потребну пажњу посветио и Недићевом уверењу да је велика мана малих културних средина, а он је сматрао да је српска култура управо таква, превелика фамилијарност и да та фамилијарност спутава критички дух. И то је, показао је др Милан Алексић, основни разлог што је Љубомир Недић врло оштрој критици подвргао поезију Јована Јовановића Змаја, сврставајући Змаја не у песнике већ у стихотворце, међу оне који су научили техничку страну песничког заната преводећи велике песнике. И у неким другим случајевима Недић је поступио на исти начин – врло оштро је оценио и Лазу Костића, посебно његову склоност да прави нове речи и алогичне описе. У намери да осветли целину Недићевог деловања у српској култури, др Милан Алексић је посебно поглавље у својој монографији посветио часопису „Српски преглед”. Овај часопис је покренуо и уређивао Љубомир Недић, који није скривао да му је, у овој области, основни циљ да српске писце упозна са стваралаштвом писаца из других средина и да тако подигне ниво књижевне културе. Нема никакве сумње да су његови уређивачки принципи послужили као полазиште и покретачима „Српског књижевног гласника”, најбољег српског књижевног часописа, и то је др Милан Алексић нарочито истакао.

И кад је већ своју пажњу усмерио ка Љубомиру Недићу, критичару и теоретичару књижевности, сасвим је логично што је др Милан Алексић за тему своје докторске дисертације узео критичарски рад Недићевог ученика Богдана Поповића, такође великог критичара али и теоретичара књижевности који је и сам, доста дуго, злонамерно тумачен и подвргаван врло оштрим критикама, свеједно да ли су оне долазиле из кругова припадника српске књижевне авангарде (Станислав Винавер, Милош Црњански) или из кругова угледних тумача српске књижевности (Милан Кашанин, Зоран Гавриловић). А из дисертације је настала његова критичка монографија „Богдан Поповић и српска књижевност”, објављена у издању Друштва за српски језик и књижевност, која, уз појединачне радове али и књигу Фрање Грчевића, представља први покушај да се према Богдану Поповићу успостави један на чисто научне основе постављен однос. Узимајући за предмет свог интересовања све видове Поповићевог критичарског и књижевно-теоријског рада и у засебним огледима, објављиваним током низа година, али и у монографији, др Милан Алексић је посебно настојао да покаже у чему се све састоји Поповићев допринос српској науци о књижевности и какав је Поповићев однос према другим великим тумачима српске књижевности, посебно онима који су му, као Јован Скерлић, били и савременици и сарадници у неким важним књижевним и научним пословима. Као

теоретичар књижевности, Богдан Поповић је настављач оног смера књижевно-научног кретања који је утемељен у радовима његовог професора Љубомира Недића, пошто се, са много разлога, може рећи да је и Богдан Поповић, више од свега, заговорник унутрашњег приступа проучавању књижевности. Да би такав приступ добио и потребно методолошко утемељење, Богдан Поповић је засновао једну нову методу анализе књижевних дела, изложену први пут у систематичном облику у његовом огледу „Теорија реда-по-ред”. Др Милан Алексић је, у намери да отклони оспоравања оригиналности Поповићеве методе врло пажљивом анализом ставова енглеског естетичара Александра Бена, показао да је Поповићева метода оригинална и да је Поповићу било нарочито стало да покаже њену практичну применљивост и да ју је он зато искористио као основу за неколико својих антологијских огледа („Једна критичка анализа”, „Алегорична сатирична приповетка”, „Шта је велики песник”). У свим овим огледима, а то је др Милан Алексић увек стављао у први план, Поповић у грађењу естетичког суда о књижевном делу, у процесу анализе, полази од тзв. „ситних појединости” и преко њих стиже до представе о целини уметничке творевине, а ту представу, у типично херменеутичком кретању, проверава враћајући се опет „ситним појединостима”. Тако је, показао је др Милан Алексић, много пре Емила Штајгера, Поповић засновао оригиналну методу интерпретације и ту методу применио на тумачење дела Јована Дучића, Радоја Домановића и на вредновање песничког опуса Јована Јовановића Змаја.

У осветљавању улоге Богдана Поповића и његовог доприноса проучавању српске књижевности, др Милан Алексић је посебну пажњу посветио Поповићевој „Антологији новије српске лирике” из 1911. године, до данас најутицајнијој и најпознатијој антологији српске поезије, нарочито истичући околност да је Богдан Поповић, ради успеха у овом захтевном послу, сматрао да антологичар мора да има јасно уобличену представу о оном сегменту једне националне књижевности који је изабрао да представи (у овом случају то је српска поезија од романтизма до модерне), једнако као што мора да има уобличено теоријско становиште, естетичку категорију о којој све време води рачуна (код Поповића је то била артистичка димензија песничке уметности, димензија чије је практично оваплоћење поезија Јована Дучића). Зато се, показао је др Милан Алексић, Богдан Поповић одлучио да у предговору за своју антологију наступи и као историчар српске књижевности и као критичар коме је теоријска основа књижевно-критичког суда важнија од свега. Књижевно-историјска перспектива у погледу на српску поезију видљива је у периодизацији развоја српске лирике, а књижевно-теоријско и естетичко становиште Поповићево огледа се у прецизно дефинисаним критеријумима које једна песма мора да задовољи да би била „цела лепа” и да би, управо због тога, ушла у Поповићеву антологију. Посебну пажњу у тумачењу књижевно-критичког деловања Богдана Поповића др Милан Алексић је посветио приговорима који су упућивани овом критичару, а који су се, углавном, тicali конзервативизма његовог укуса. Др Милан Алексић је показао како су Поповићеви критичари, инсистирајући на његовом конзервативизму, свесно занемаривали чињеницу да је он, као уредник „Српског књижевног гласника”, подстакао најпре Милана

Ђурчина, а потом и Милоша Црњанског, да напишу два важна манифеста, два поетичка пледојаја за афирмацију оних књижевно-уметничких оријентација које се могу означити као авангардне у својој основи. А тако нешто није могао да учини неко ко нема бар мало наклоности према онима који уносе новине у једну националну књижевност. Др Милан Алексић је у својој монографији настојао да постигне још нешто – да укаже на чињеницу да се један врло угледни компаратиста оног доба (доводио је у Београд Фернана Балденспержеа, тада водећег европског компаратисту) доминантно поље свог научног деловања везао за српску књижевност и да је, у једном веома важном периоду, био оличење највећег ауторитета у српској науци о књижевности.

Др Милан Алексић је, поред монографија, од почетка свог научног деловања објављивао огледе и студије посвећене тумачењу дела великих српских писаца и разматрању важних питања везаних за проучавање српске књижевности. А међу српским писцима којима се др Милан Алексић бавио посебно место заузима Иво Андрић, писац коме је др Милан Алексић, у различитим подручјима свог научног деловања, посветио знатну пажњу, али и Милош Црњански. Међу радовима др Милана Алексића који су посвећени тумачењу дела српских писаца посебно место заузимају радови о Бориславу Пекићу, Ивану В. Лалићу, песницима Александру Ристовићу, Новици Тадићу и прозном писцу сасвим ретке вербалне инвенције Радовану Белом Марковићу. Сви огледи и студије др Милана Алексића имају јасно уочљиву теоријску подлогу, која је у неким случајевима експлицитно изложена, а у неким се подразумева, ишчитава из самог аналитичког поступка. Примера ради, др Милан Алексић прозу Борислава Пекића посматра кроз проблеме везане за заснивање слике света, кроз отварање питања књижевне онтологије и питање увођења одређених идеја у књижевни текст. А заснивање слике света код Пекића је везано за померање са миметичке равни, за скретање у тзв. научну фантастику, односно, у случају романа „Беснило”, у дистопијску књижевност, књижевност која се заснива на негативном виђењу људске природе и будућности људске заједнице. Кад је, пак, о поезији реч, др Милан Алексић је најпре наклоњен песницима високе културе и нескривене оданости традицији (Иван В. Лалић), песницима у чијем песничком тексту поједине елементе увек треба постављати у врло широко засновани контекст, независно од тога да ли тај контекст образују културно-историјске појединости или религијски подтекст песничког текста („Четири канона”). Радови др Милана Алексића посвећени тумачењу српских песника показују да је реч о тумачу који воли да се суочи са врло сложеним књижевним текстом, са текстом који треба постепено аналитички освајати. И кад тумачи савремене прозне писце, др Милан Алексић бира међу њима оне који, попут песника, граде сложене и, за тумача, захтевне творевине. Такав писац је, нема сумње, Радован Бели Марковић. О његовим приповеткама и романима је др Милан Алексић писао у више наврата, увек настојећи да укаже на врло необичну приповедну технику.

Од почетка свог рада на Филолошком факултету Универзитета у Београду др Милан Алексић је ангажован и на извођењу наставе из предмета Књижевност за децу. То је, нема сумње, утицало и на померање његовог научног интересовања ка овом важном

сегменту српске књижевности, о чему сведоче огледи посвећени стваралаштву Григора Витеза, Душана Радовића, Гроздане Олујић и Моме Капора. Бирајући за теме својих радова дела оних писаца који су, попут Душана Радовића, постали оличење једног поетичког заокрета у српској књижевности за децу на самом почетку педесетих година прошлог века, др Милан Алексић је стваралаштво за децу посматрао из двоструке перспективе, и као део српске књижевности у целини, и као један вид књижевног стваралаштва који је усмерен ка специфичној публици и због тога мора да се служи особеним изражакним поступцима. Највише аналитичке пажње др Милана Алексића привукло је стваралаштво Душана Радовића, поред осталог и зато што је реч о оној књижевној појави која се у токовима српске књижевности на почетку друге половине прошлог века по типу улоге коју је играла у свему адекватна Васку Попи, само што је, за разлику од Попе, Радовић радо узимао учешћа и у књижевним расправама, у поетичком образлагању једног новог концепта поезије за децу. Као што је Васко Попа, уз Миодрага Павловића, одредио смер поетичког кретања српских песника који пишу за одрасле читаоце, тако је Душан Радовић одредио правац у коме ће се кретати српска књижевност за децу. А то се посебно види у стваралаштву Љубивоја Ршумовића на кога је и сам Радовић гледао као на оваплоћење својих погледа на природу књижевности за децу. Преносећи и на подручје проучавања књижевности за децу теме којима се бавио и у другим сегментима свог књижевно-научног деловања, др Милан Алексић је, кроз опис експлицитне поетике Гроздане Олујић, настојао да укаже на важност жанровског уређивања једног особеног књижевног облика који је од великог значаја за српску књижевност прошлог века – а то је уметничка бајка. Гроздана Олујић је, у исто време, и један од најзначајнијих представника српске књижевности за децу који су користили овај књижевни облик, једнако као што је она настојала и да га поетички тако утемељи да он не изгуби своју везу са старијим усменокњижевним обликом али и да освоји могућност да читаоца уведе у један овом времену примерени просторни и предметни амбијент.

Библиографија радова које је др Милан Алексић објавио после избора у звање ванредног професора (31 јединица) показује да су основни правци његовог научног рада остали непромењени и да је он и даље, у највећој могућој мери, посвећен књижевно-критичком наслеђу (монографија „Критичарска акција Зорана Мишића”, једнако као што су ту и осврти на критичарско деловање Мишићевих савременика Борислава Михајловића Михиза и Петра Цацића, али и тумачење дела наших великих историчара књижевности и књижевних критичара, као што су Јован Скерлић и Павле Поповић), да се у овом периоду он успешно бави текстологијом, настављајући рад на приређивању Андрићевих дела у оквиру пројекта „Критичко издање дела Иве Андрића”. Исто тако, у овом периоду др Милан Алексић наставља да се бави и тумачењем дела савремених српских писаца (Милован Данојлић, Радован Бели Марковић, Раде Танасијевић). Од свих радова објављених после избора у звање ванредног професора најзначајнија је монографија „Критичарска акција Зорана Мишића”. Ова књига др Милана Алексића је, ван сваке сумње, резултат дугогодишњег бављења делом овог великог српског критичара, што

значи да ова монографија има дугу генезу. Наиме, први рад посвећен тумачењу критичарске активности Зорана Мишића („Зоран Мишић као проучавалац српске поезије“), др Милан Алексић је објавио 2013. године. У овом раду је др Алексић у средиште свог интересовања ставио Мишићев рад на формирању једне нове слике о српској модерној поезији. И већ тај оглед показује да је др Милан Алексић у Зорану Мишићу видео особену појаву у историји српске књижевне критике, појаву која, упркос великом значају, још није добила адекватну оцену. А особеност Мишићевог положаја и улоге у историји српске књижевне критике је, нема сумње, у томе што је то први српски књижевни критичар који се, свестан њихове сложености, специфичности поступака и средстава којима се песници служе, определио само за тумачење песничких творевина. Пошто је деловао у једном књижевно-историјски важном тренутку (педесете године прошлог века, време кад се, на једној страни, водила борба за аутономију књижевности и, на другој страни, за афирмацију модерног песничког израза), критичарска делатност Зорана Мишића се, из ове перспективе, може видети у нарочитој светлости, може се видети као једна врста критичарске мисије. Из свести о значају те мисије је и проистекао наслов монографије др Милана Алексића, наслов који, између осталог, подразумева и врло велики значај Мишићеве критичарске активности.

Мада нису непосредно изречене, две претпоставке су постављене у саму основу монографије др Милана Алексића: а) да је Зоран Мишић први српски књижевни критичар који се, свестан сложености и тежине своје улоге, у потпуности, посветио само тумачењу песничких дела, делујући тако и на трагу уверења које је заступао Гиљермо де Торе – да је поезија лабораторијска књижевна врста у којој се најпре испитују одређене новине које се потом преносе у друге књижевне родове и врсте ; б) да је Зоран Мишић последњи српски критичар, који је делујући у изузетно важном тренутку, тумачећи песничка остварења Васка Попе и Миодрага Павловића, могао да усмерава поетичка кретања у српској поезији, залажући се најпре за афирмацију модерног песничког израза (прва фаза Мишићевог критичарског деловања) и да тражи да српска поезија успостави чврсту везу са традицијом националне културе, превасходно са фолклорно-митолошким слојем националне културе (друга фаза у којој је Мишић, подстакнут идејама Растка Петровића, делом и Исидоре Секулић, много више градитељ једног поетичког оквира него критичар који се бави тумачењем сасвим конкретних књижевних појава). У шест поглавља своје монографије (Увод, Књижевни критичар, Полемичар, Антологичар, Теоретичар књижевности, Закључак), др Милан Алексић је дао целовиту слику критичарског рада Зорана Мишића, од првих радова објављених у „Српском књижевном гласнику” уочи Другог светског рата, до последњих радова који су се појављивали крајем шездесетих година прошлог века. Да би што потпуније дочарао ширину деловања критичарског деловања Зорана Мишића, др Милан Алексић је у свој истраживачки фокус стављао и радове који се не баве српском књижевношћу, али који могу бити од користи у разумевању Мишићевих ставова о књижевности фантастике или о неким питањима везаним за историју културе, што је све заједно омогућило др Милану Алексићу да покаже

да Мишићева књижевна култура, уз све друго, има два важна извора – француску књижевност (Мишић је на свом књижевном почетку и преводио са француског језика) и критичарску праксу и идеје Т. С. Елиота, на кога се, додуше, никад није, чувајући се недобронамерних приговора, експлицитно позвао. Оно што је, ван сваке сумње, важно у аналитичким настојањима др Милана Алексића свакако је везано за потребу да се Мишићева критичарска активност повеже са специфичношћу времена у коме је он деловао, са специфичношћу књижевних кретања педесетих година прошлог века. Зоран Мишић је, како показује др Милан Алексић, на једној страни морао да се оштро супротставља оним књижевним тенденцијама у чијој је основи било ослањање на романтичарску традицију (тај тип песничког стваралаштва, у много чему анахрон, лишен дубље аутентичности, Мишић је, у типично полемичком маниру који је увек пратио његову критичарску акцију, називао „лирика меког и нежног штимунга”), једнако као што је, на другој страни, морао од идеолошки усмерене критике да брани песничко стваралаштво Васка Попе и Миодрага Павловића, носилаца песничког модернизма у српској књижевности педесетих година.

Пишући о првим песничким књигама Васка Попе и Миодрага Павловића, Зоран Мишић је, како то показује др Милан Алексић, настојао да покаже како њихове песме нису семантички „празне, нису лишене смисла, већ су аутентичан песнички израз израстао из једног особеног доживљаја људске егзистенције и да је тај песнички израз, добрим делом, настао и на искуству наше авангардне књижевности, али и на активирању врло старх слојева српске културе, посебно усмене књижевности и њених једноставних облика. Узимајући у заштиту песничка дела, Зоран Мишић је, уверава нас др Милан Алексић, желео да оснажи ону линију песничког стваралаштва која од Бранка Радичевића води до модерне српске књижевности. А да би те унутарње поетичке везе између српских песника учинио што очигледнијим, Зоран Мишић је 1956. године приредио „Антологију српске поезије”, која је била и остала једна од најчешће објављиваних антологија српске поезије, сачињена према врло доследно поштованим критичким начелима. Поред врло строгог избора и песника и песама, Мишићеву антологију карактеришу и врло сажети критички судови о свим уврштеним песницима, судови који су засновани на синтези књижевно-историјских и књижевно-критичких елемената, тако да се може рећи да су читаоци уз избор песама добили и једну сасвим сажету историју српског песништва. И ова антологија и целокупно Мишићево критичарско деловање показују да је тачно оно што на неки начин чини основу аналитичког приступа др Милана Алексића – Зоран Мишић је увек критичар полемички постулираног становишта, критичар који, ни у једном сегменту деловања, не престаје да се бори за онај поетички концепт у чијој је основи модерна песничка свест, потреба да се песнички израз мења и унапређује. Полемичко становиште је Мишића, показао је др Милан Алексић, неизбежно водило у расправе о веома важним темама. Мада је Зоран Мишић имао више полемичких подухвата, по значају тематике о којој је реч и по позицији коју је у српској култури заузимао његов опонент, посебно је важна полемика са Марком Ристићем, предводником српских надреалиста и, доста дуго, веома утицајном

фигуром у нашем јавном и књижевном животу. Реагујући на један Ристићев чланак у тада веома утицајном недељнику „НИН”, Зоран Мишић је децембра 1961. године и сам објавио чланак под насловом „Шта је то косовско опредељење” и у том чланку покренуо крупна питања, превасходно она која се тичу могућности заснивања националне митологије која би била у потпуности усклађена са оним што је основа система вредностина коме је израсла и наша епика и наше укупно усмено предање. Расправа о овим питањима на самом почетку шездесетих година прошлог века није могла да прође без ширег одјека и зато се Зоран Мишић нашао на удару различитих критика, посебно оних које су биле идеолошки усмерене. Како је то показао др Милан Алексић, Зоран Мишић није одступио од својих ставова, само је после ове полемике практично почео да се повлачи из књижевног живота и да своје критичарско деловање подреди уредничком раду. Тако се окончала критичарска акција Зорана Мишића, акција која је показала како један велики критичар српске књижевности може и у крајње неповољном социјално-политичком тренутку да покрене расправу о средишњим питањима историјски заснованог идентитета једне националне културе. Отуда и монографија др Милана Алексића има вишеструки значај, пошто је она и прво целовито тумачење Мишићевих погледа на књижевност и први покушај да се судбина једног критичара постави у шири културно-историјски контекст, у коме се једино може видети далекосежност Мишићевих идеја и његовог укупног деловања.

Друго важно подручје научног рада др Милана Алексића, подручје на коме је он веома активан од 2016. године, од времена када је још био у звању доцента, свакако је текстолошки рад везан за реализацију пројекта „Критичко издање дела Иве Андрића”, пројекта који је покренула Задужбина Иве Андрића. Нема сумње да се за сложене текстолошке послове др Милан Алексић припремао и радећи на приређивању књиге *Песме I* Бранка Миљковића (издање Нишког културног центра, 2015. године) До сада је др Милан Алексић у оквиру пројекта „Критичко издање дела Иве Андрића” приредио четири књиге (*Приповетке, 1924, Приповетке 1914 – 1941, Немири, Проклета авлија*). Сама чињеница да су ове четири књиге (а прва има обим од преко 600 страна) објављене у размаку од четири године указује на висок интензитет којим је др Милан Алексић, попут других сарадника на овом пројекту, приступао свом делу обавеза у оквиру овог крупног посла. Критичка издања дела српских писаца су ретка иако се још од 1959. године и чланка Младена Лесковца у Летопису Матице српске („За критичка издања новијих српских писаца”) о овом питању водила интензивна расправа која је 1967. године окончана „Начелима за критичка издања” која је припремила САНУ. Од оснивања Задужбине Иве Андрића почело је да се говори о критичком издању његових дела и да се указује на значај једног оваквог подухвата. А тај подухват је значајан не само због вредности Андрићевих дела, већ и због тога што је, на једној страни, реч о писцу који је, поштујући Гетеово начело „уметничко је да ствара, а не да говори”, одбијао да на било који начин учествује у тумачењу својих дела, док је, на другој страни, у питању писац који је за поједина своја дела користио богату и разноврсну грађу. Ако треба тражити

филолошки посао који интегрише све врсте књижевно-научних знања и који тражи стрпљив и дуготрајан рад, онда је то рад на критичком издању. Др Милан Алексић је, радећи на издањима Андрићевих дела, показао склоност да се, у потпуности, стави у службу књижевног дела и његовог аутора. А колико је рад на истраживању рукописне заоставштине и свих издања неког од Андрићевих дела захтеван и сложен показује и чињеница да треба испитати историјат настанка дела, прегледати све сачуване варијанте, пажљиво прегледати сва издања објављена за живота аутора, што је све претпоставка да приређивач дође у прилику да опише генезу самог дела која, као у случају романа *Проклета авлија*, може бити јако дуга, уз много промена првобитне концепције дела. Отуда и не треба да чуди то што књига *Проклета авлија* коју је критички приредио др Милан Алексић укупно има 445 страна. Од тога текст самог романа заузима 90 страна, док све остало отпада на варијанте, библиографију издања у која је приређивач имао увид, приређену рукописну грађу везану за роман, различите врсте напомена које треба да читаоцу приближе приређивачев рад, прилоге, речник. И кад се све оно што је др Милан Алексић укључио као инструментаријум за разумевање приређивачког посла узме у обзир, види се да обим тих ситно сложених текстова надмашује уобичајени обим научне монографије. А то значи да не само што је у периоду после избора у звање ванредног професора др Милан Алексић приредио Андрићева дела *Немири* и *Проклета авлија*, већ је приређивачки апарат, стављен на располагање сваком будућем читаоцу и тумачу Андрићевих дела, могуће у најмању руку, а превасходно по значају обављених филолошких послова у оквиру сваког тома „Критичког издања дела Иве Андрића”, изједначити са научном монографијом. Тако је српска наука о књижевности добила примере текстолошког рада какве до сада није имала.

Рад на пословима везаним за реализацију пројекта „Критичко издање дела Иве Андрића” нису били препрека др Милану Алексићу за реализацију других књижевно-научних и приређивачких послова везаних за дела овог писца. После избора у звање ванредног професора др Милан Алексић је објавио интерпретације приповедака „Пут Алије Ђерзелеза”, „Мост на Жепи”, написао је осврт на Андрићеве приповетке о деци и детињству, испитивао особености Андрићеве путописне прозе, приказао критичко издање романа „Госпођица”, направио преглед Андрићевих дела у *Колу* Српске књижевне задруге, осветлио полемичку страну Андрићеве преписке са Матицом хрватском, док је на једном међународном научном скупу говорио о „стереотипу као погледу на другог” у Андрићевој првој књизи приповедака. Исто тако, др Милан Алексић је 2023. године у новопокренутој едицији „Српска књижевност за децу у 30 књига” (издавач Српска књижевна задруга) приредио и предговором пропратио Андрићеве приповетке о деци и детињству. Све то указује и на ширину интересовања др Милана Алексића за Андрића и његова дела, једнако као што је то доказ да приређивање критичких издања може бити подстицај за другачије облике изучавања дела једног великог писца. Уз све то, треба истаћи и то да је др Милан Алексић и после избора у звање ванредног професора наставио да се бави истакнутим проучаваоцима српске књижевности (Светислав Вуловић, Павле

Поповић, Слободан Јовановић, Борислав Михајловић Михиз, Петар Џаџић), усмеравајући своју пажњу, по правилу, на теоријско-методолошки аспект њиховог приступа значајним српским писцима. Оно што сви облици књижевно-научног деловања др Милана Алексића, за ову прилику узети у збиру, показују свакако је то да је реч о проучаваоцу српске књижевности који се креће по широком простору од теоријско-методолошких питања, преко тумачења конкретних дела, до тако сложених и деликатних послова као што је текстолошки рад. А то значи да је др Милан Алексић у пуној научној зрелости и да је његов допринос проучавању српске књижевности више него драгоцен.

4. Оцена о наставном ангажовању и педагошком раду

Од избора у звање ванредног професора, као и пре тога, др Милан Алексић је ангажован као наставник на предметима Увод у српску књижевност и Књижевност за децу за студенте основних академских студија на групама Српска књижевност и језик и Српска књижевност и језик са компаратистиком, на мастер студијама изводи наставу на предмету „Историја српске књижевне критике”, а на докторским студијама наставу из предмета „Теорија у проучавању српске књижевности”. Све обавезе (настава, вежбе, испити, семинарски радови, консултације) обавља врло савесно и одговорно, реализујући у потпуности план и програм студија. Др Милан Алексић је био сарадник и секретар на научно-истраживачком пројекту „Проучаваоци српске књижевности у српској култури друге половине XX века”. Редовно учествује на скуповима које организује Међународни славистички центар, а посебно је активан у оквиру Друштва за српски језик и књижевност, на програмима реализације семинара и ученичких такмичења. Главни и одговорни је уредник часописа „Свет речи”, који објављује Друштво за српски језик и књижевност. Учествује у реализацији свих активности од значаја за рад на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, посебно од тренутка кад је постао заменик управника Катедре.

5. Закључак

Имајући у виду научну вредност радова које је др Милан Алексић објавио од почетка свог научног деловања, а нарочито оних објављених после избора у звање ванредног професора и чињеницу да је он успешно обављао све облике наставних активности на предметима Увод у српску књижевност и Књижевност за децу на основним академским студијама, „Историја српске књижевне критике” на мастер студијама и „Теорија у проучавању српске књижевности” на докторским академским студијама,

Комисија са задовољством предлаже Изборном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да др Милана Алексића изабере за редовног професора за предмет Увод у српску књижевност. Дајући овај предлог, имамо у виду чињеницу да је др Милан Алексић испунио све законом прописане услове потребне за избор у ово звање.

Београд, 14. III 2024. г.

Чланови комисије:

Др Радивоје Микић, редовни професор

Др Славко Петаковић, редовни професор

Др Слађана Јаћимовић, редовни професор